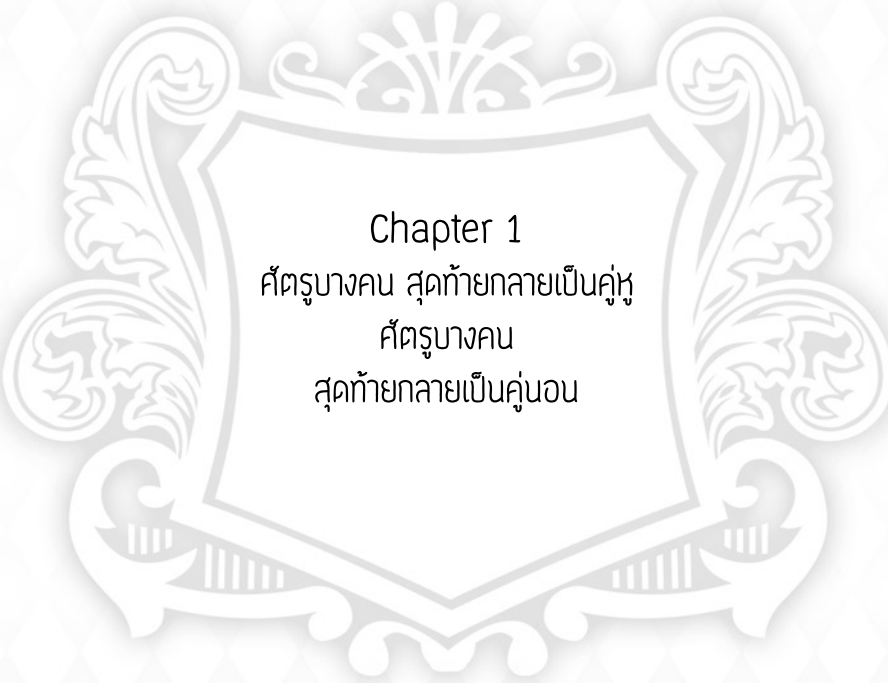

Chapter 1

ศัตรูบางคน สุดท้ายกลายเป็นคู่หู

ศัตรูบางคน

สุดท้ายกลายเป็นคู่นอน

ยามเย็น แสงสยัณหจากขอบฟ้า ดวงตะวันสีเหลืองอมส้มแดง
แค้นความอบอุ่นให้ดูหนาวอันเย็นเยียบได้บางส่วน

คาบเรียนสุดท้ายก่อนปิดเทอม นักเรียนภาคกลางวันของเซฟาเนีย
จับกลุ่มกันสองคนบ้าง สามคนบ้าง เดินกระจัดกระจายอยู่ทั่วโรงเรียน ทำ
ความสะอาดพื้นที่โดยรอบ เป็นบรรยากาศอันแสนสุขสงบของวันธรรมดา
วันหนึ่ง หากไม่นับนักเรียนโรงเรียนงามืดที่ยืนตัวสั่นงังกัวยสีหน้า
สิ้นหวังอยู่ในมุมมืด กับคราบโลหิตที่กระจายเลอะทั่วบริเวณโรงเรียนและ
หอพัก

ร่างเพรียวเล็กในชุดกระโปรงยาวอันงดงามวิจิตร ค่อยๆ เยื้องย่าง
อย่างมีมนวลไปรอบลานโรงเรียน แต่ละก้าวเนิบนาบราวกับกำลังเดินชม
พิพิธภัณฑ์ ตากวาดพิณิจทุกตารางนิ้วของพื้นที่โดยรอบ รongเท้าคู่น้อยปัก
ลายอย่างประณีต ยามเหยียบเหนือพื้นหินเกิดเสียงสะท้อนก้องเสนาหะหู

"ที่แท้ โรงเรียนของผู้อัญเชิญก็เป็นแบบนี้เอง..." เคิร์กเหยาอย่าง
อย่างสบายอารมณ์ไปตามทางเดิน มองนักเรียนที่กำลังยืนทำความสะอาด
อยู่ไม่ห่างจากเธอนัก "นักเรียนมนุษย์พวกนั้น เป็นทาสของผู้อัญเชิญ
เธอ"

เป็นทาสยังทำท่ามีความสุขแบบนั้นได้อีกหรือ มนุษย์นี้พิลึกจริง
เชียว

"ไม่ใช่หรอก ในโรงเรียนนี้ ผู้อัญเชิญกับนักเรียนธรรมดามีสถานะ
เท่าเทียมกัน และต้องแบ่งงานกันทำ" เซ็นหยางซึ่งเดินประกบอยู่ด้านหลัง

เคิร์ก คอบด้วยเสียงกลัวหัวเราะอย่างอ่อนโยนระคนป้อยอ

เซ้นหยางรู้สึกลุ้มใจเหลือเกิน กลุ้มใจที่ตัวเองทำงานเก่งเกิน
เหตุ มีประสิทธิภาพเกินเหตุ

เขาปฏิบัติภารกิจที่ได้รับมอบหมายจากขุนพลบูรพาเสร็จสิ้น และ
พาเคิร์กมาจนถึงที่หมาย แต่ยังเหลือเวลาอีกพอสมควรก่อนพิธีจะเริ่ม
เวลานี้ เขาจึงต้องรับบทแม่นมและบอิดีการค์ส่วนตัวของเคิร์กไปก่อน
ชั่วคราว

เขาต้องระับความระห่ำของตัวเองไว้ และคอยเฝ้ารับใช้เจ้าหญิง
น้อยองค์นี้ด้วยความนอบน้อมละมุนละไม สำหรับเขาแล้ว การทำเช่นนี้
ไม่ต่างอะไรจากพันธั้กรรมาน

พอคิมาถึงตรงนี้ เขายังมั่นใจว่าขุนพลบูรพาต้องจงใจกลั่นแกล้ง
เขาแน่

รู้อย่างนี้น่าจะเล่นสนุกที่ศูนย์บัญชาการใหญ่ของสิงโตเขียวอีกสัก
หน่อย ค่อยออกเดินทางมาที่นี่...

เซ้นหยางหันไปส่งสายตาให้พรรคพวกที่เดินลาดตระเวนอยู่ พอ
อีกฝ่ายเห็นก็รีบส่ายเท้ายาวๆ เดินหลบออกไปอย่างโล่งอก

เคิร์กเลิกคิ้ว "เรานี้กว่าคนของสมาคมยกตัวเองอยู่เหนือมนุษย์
ทั่วไปเสียอีก" เหล่าไพร่ฟ้าของเธอ มีหลายคนที่รักกับมนุษย์ธรรมดา จึง
ถูกสมาคมผู้อัญเชิญไล่ล่า จนต้องแปรพักตร์มาสวมักคึ่กับสิงโตเขียว

"เซฟาเนียแตกต่างจากโรงเรียนงาเม็ดแห่งอื่น เพราะที่นั้รับมนุษย์
ธรรมดาเข้าเรียนด้วย หากวันนี้องค์หญิงเสด็จไปโรงเรียนแห่งอื่น ก็จะได้
เห็นแค่ผู้อัญเชิญที่กำลังโคกสลัดสิ้นหวัง ไม่เห็นมนุษย์พะยะค่ะ"

"นั่นเธอ..." เคิร์กพยักหน้า "มีแค่เซฟาเนียที่เป็นแบบนี้เธอ"

"ใช่แล้วพะยะค่ะ นี่เป็นผลพวงจากการปฏิรูปโรงเรียนของอดีต
ประธานบริหาร แคนเนียล เวียลนุฟ" เซ้นหยางกวาดตามองรอบบริเวณ
โรงเรียนด้วยสายตาเยาะหยัน "เขาคิดว่า ต้องการสร้างโอกาสให้ผู้

อัญเชิญกับมนุษย์ธรรมดา รวมทั้งปีศาจ ได้มีสถานะที่เท่าเทียมกัน ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน เพื่อสร้างความเข้าใจระหว่างกัน"

ด้วยเหตุนี้ เซฟาเนียจึงเป็นหนามยอกอกของสมาคมผู้อัญเชิญมาโดยตลอด

ด้วยเหตุนี้ แคนเนียจึงถูกทุกคนหักหลัง ญาติพี่น้องทอดทิ้ง ไร้คนดูคาย ไม่มีใครยื่นมือเข้ามาช่วย

นี่แหละหนา ถึงบอกว่าอย่าเทิดทูนอุดมการณ์อันสูงส่งอะไรพวกนั้นให้มากนัก เพราะไม่ว่าผู้ที่ได้ประโยชน์ หรือผู้ที่ถูกกดขี่ คนส่วนใหญ่ล้วนไม่ควรค่าให้มีชีวิตที่ดียิ่งกว่า

"ทำไมต้องเข้าใจกันด้วยล่ะ" เคิร์กขวมดคิ้ว ท่าทางฉงนงงวยอย่างมาก

เซ็นหยางมองหน้าเคิร์ก มุมปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้ม "องค์หญิงคริสถูกแล้วพะย่ะค่ะ"

เงาร่างของกลุ่มลาคตระเวนเคลื่อนที่ใกล้เข้ามา พวกเขาคือกลุ่มกบฏและปีศาจที่เปลี่ยนฝ่ายมาสวามิภักดิ์กับขุนพลบูรพาเมื่อนานมาแล้ว คนและปีศาจที่ต้องการพึ่งบารมีของขุนพลบูรพามีจำนวนไม่น้อย แต่คนที่ต้องตาเขาและอยู่รอดปลอดภัยจนถึงตอนสุดท้ายนั้นมีไม่มาก

พอปีศาจและกลุ่มกบฏเห็นเคิร์กก็ตัวแข็งทื่อ ร่างเหี้ยมตรงด้วย ความยำเกรง รอให้เคิร์กเดินผ่านไปอย่างสงบเสงี่ยม

เคิร์กไม่แม้แต่จะขยตามอง เพราะสายตาของเธอจ้องอยู่ที่นักเรียนมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง

"แม่*เอ๊ยทำไมดันอีกแล้ววะ! ต้องมีใครแอบเอาเศษอาหารมาเททิ้งในท่อระบายน้ำอีกแน่!" เสียงตะคอกอย่างกราดเกรี้ยวแว่วมาจากด้านข้าง นักเรียนชายคนหนึ่งถือตะขอค้ำยวบน้ำของอยู่ข้างท่อระบายน้ำ ก่นคำพาลงใส่อุปกรณ์ในมือกวาดทำความสะอาดท่อไปด้วย

"ไอ้เก้อ้วน เคียวฉินหยิบชิ้นล่อมมาให้คิโหม" นักเรียนที่ยืนอยู่

ด้านข้างหัวเราะพลางพูดแห่ "กินแบบบุฟเฟ่ต์ได้เลยนี่!"

"แน่จริงแกก็กินเองสิ! ไล่ล่าไล่ทองคำ!" นักเรียนชายหัวเราะแล้วหันไปผละเพื่อนทีหนึ่ง แล้วทั้งสองก็หัวเราะกันอย่างสนุกสนาน พลางจัดการงานตรงหน้าไปด้วย

เคิร์กชะงักฝีเท้า เธอมองกลุ่มนักเรียนที่หัวเราะกันระรื่นด้วยความสนุกสนานอย่างที่สุด

"พวกเขาทะเลาะกันอยู่ไม่ใช่หรือ ทำไมยังหัวเราะคุยเล่นกันได้ อีก หรือคาถาสกศจิดในโรงเรียนทำให้พวกเขาสติเลอะเลือนไปแล้ว?"

"พวกเขาไม่ได้ทะเลาะกันหรอกพะยะค่ะ นี่เป็นวิธีหนึ่งในการแสดงออกถึงมิตรภาพของพวกมนุษย์"

เคิร์กขมวดคิ้ว ไม่อาจทำความเข้าใจสิ่งที่เห็นตรงหน้า

หากจะว่ากันตามจริง เธอไม่เคยทะเลาะกับใครมาก่อน ไม่มีใครในสิงโตเขียวกล้าทะเลาะกับเธอ ปกติเป็นเธอที่ระบายความกราดเกรี้ยวของตัวเองอยู่ฝ่ายเดียว ในคำหนัก ไม่ว่าเหล่าขุนนางข้าราชการจะบาดเจ็บเจียนตายหรือตกอยู่ในอันตรายถึงชีวิต ก็ไม่มีใครกล้าต่อปากต่อคำกับเธอ

"สองคนนั้นชื่อไก่อ้วนกับไล่ล่าไล่ทองคำนั้นหรือ ทำไมมีคนชื่อแบบนี้ได้"

"นั่นน่าจะเป็นฉายาของพวกเขามากกว่านะพะยะค่ะ" เซ็นหยางหวังเหลือเกินว่าเคิร์กจะไม่ซักไซ้เขาเรื่องที่มาที่ไปของฉายา

แม้เขาไม่ใช่คนจุกจิกเรื่องธรรมเนียมและมารยาท แต่การอธิบายศิลปะในการตั้งฉายาให้เพื่อนของนักเรียนชายวัยมัธยม ต้องอาศัยพื้นฐานความรู้ที่กว้างมาก ประกอบกับนิยความหมายแฝงต่างๆ คำทราวมเหลือรบบจนเรียกได้ว่าเป็นการเหยียบย่ำระดับสติปัญญาของเขา

"ฉายา? คือดอยศแสดงบรรดาศักดิ์เหมือนเทพี ขุนพลประจิม แล้วก็ขุนพลบุรพาแบบนั้นหรือ"

"ไม่ค่อยเหมือนกันพะยะค่ะ ฉายาไม่มีเกียรติภูมิความยิ่งใหญ่แบบนั้น"

"งั้นใครเป็นคนตั้งฉายาให้พวกเขาละ"

"โดยมากจะเป็นเพื่อนหรือไม่ก็ครอบครัวพะยะค่ะ"

ทันใดนั้นเคิร์กก็ชะงัก ประกายในแวตาทะลึงลงทันที

"เกิดอะไรขึ้นหรือพะยะค่ะ" เซ็นหยางมองหน้าเคิร์กแล้วเอ่ยถามอย่างอ่อนโยน แต่แอบถอนใจยาวอย่างเหนื่อยหน่ายอยู่ในใจ

เขาคงไม่ได้พูดแทงใจคำอีกฝ่ายเข้าหรือมิใช่...

ภารกิจที่ขุนพลบุรพามอบหมาย ส่วนที่ยุ่งยากและน่าปวดหัวมากที่สุดไม่ใช่การบุกโจมตีสิงโตเขียว แต่เป็นการดูแลองค์หญิงน้อยที่อันตรายเทียบเท่ากับเตาปฏิกรณ์นิวเคลียร์คนนี้อย่างยาก

"เราไม่มีฉายา" เคิร์กตอบเสียงแผ่ว "เราไม่มีครอบครัวและไม่มีเพื่อนด้วย"

เธอมีเพียงสิ่งเดียวคือทาส ทุกคนคือทาสของเธอ พวกผู้อาวุโสก็ด้วย ขุนพลทั้งสี่ก็ด้วย เพียงแต่พวกเขาตำแหน่งสูงต่ำต่างกันเท่านั้น

เธอไม่เคยได้มีปฏิสัมพันธ์กับมนุษย์ธรรมดามาก่อน แม้อยู่นอกคานัก ครอบกายเธอก็ยังรายล้อมด้วยเหล่าทาส

หนังสือที่เธออ่าน ภาพยนตร์ที่เธอดู คนที่เธอฟัง ทุกสิ่งผ่านการคัดสรรอย่างละเอียดลออ เธอรู้เรื่องโลกความเป็นจริงน้อยมาก ทำได้เพียงอาศัยข้อมูลเก่าคร่ำครึและไม่ครบถ้วนมาปะติดปะต่อกัน สร้างโลกจินตนาการที่อยู่นอกทรงขังของคานัก

ฉับพลันนั้นเคิร์กก็รู้สึกว่าคุณชีวิตของเธอช่างน่าเบื่อและน่าหวั่นกลัว

ไฟพร้าต้องการให้เธอปกครองโลกใบนี้ แต่เธอไม่เคยเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของโลกภายนอกด้วยตาตัวเองด้วยซ้ำ เมื่อมองย้อนกลับมา เธอก็เป็นแค่เครื่องมือที่ทาสคอยตำพวกนั้นหลอกล่อใช้เพื่อผลประโยชน์ส่วนตน

ความเกลียดชังสิงโตเขียวพลุ่งพล่านขึ้นมาในใจเธออีกครั้ง รู่ๆ เด็ก

สาวก็รู้สึกว่เช้นหยางยังสร้างควมเสียหยให้สิ่งใดเชียวไม่มกพอ เธอต้องลงมือด้วยตัวเอง และสร้างควมวินาศวอยอย่างสุดขั้ว...

"ไม่มีก็ไม่เห็นจะเป็นไรเลยนี่?" เสียงน้มนวลของเช้นหยางแว่วมาเข้าหู เรียกสคิของเคิร์กกลับสู่ควมจริงตรงหน้า "องค์หญิงมีขุนพลบุรพาอยู่ท้้งคน"

เคิร์กได้ยั้งคั้งนั้นควงคาก็เป็นประกายขึ้นมทันทึ สีน้หน้ามีคมหม่นหมองมัว พลันแต่งแต้มด้วยสีแดงเรื่อสคิใส ในเสี้ยววินาทีนั้น เหมือนเธอเป็นเพียงสวณ้อยใส่ช่อบริสุทธธีธรรมคๆ คนหนึ่ง ไม่ใช่เทพทีเหล่าปีศาจและมนุษย์ท้้งหลยหวคกลัว

เช้นหยางนึกชมควมเก่งกาจของตัวเองอยู่ในใจ นับวันเขาจะย้งรู้วิธีอ่านใจสวณ้อยผู้ไม่รู้ประสีประสาคตรงหน้ามกขึ้นเรื่อยๆ

"องค์หญิงให้ขุนพลบุรพาช่วยตั้งฉายาให้ก็ได้ณะพะยะคะ" แววดาของเช้นหยางปรากฏประกายหยอกเข้าแวบหนึ่ง "หรือองค์หญิงจะตั้งฉายาให้ขุนพลบุรพาด้วยก็ได้ เช่น เจ้าโก้ววนบุรพา อัศวินล่ำไส้ทองคำอะไรแบบนี้พะยะคะ"

เคิร์กเอียงหัวอย่างครุ่นคิด "ไม่ละ ตอนนีเรียกว่าขุนพลบุรพาไปก่อนแล้วกัน"

เช้นหยางแอบถอนใจเบาๆ ด้วยควมเสียคายอยู่ในใจ

เคิร์กหันไปมอกลุ่มนักเรียนทีกำลังหยอกล้อกันอีกคั้ง

เธอไม่อาจเข้าใจได้เลยว่า 'เพื่อน' คืออะไร ในโลกของเธอ ควมสัมพันธ์ระหว่างฝ่ายหนึ่งกับอีกฝ่าย แบ่งแยกด้วยระดับควมสูงศักดิ์และค่าค้อยเพียงเท่านั้น

ท้้งทีไม่เข้าใจ แต่ใจเธอกลับถวิลหา และเฝ้านึกถึงค่านั้นอยู่ตลอดโดยไม่รู้ตัว

เคิร์กออกเดินอีกคั้ง เช้นหยางตามประกบอยู่ด้านหลังอย่างเงียบเชียบ

องค์หญิงอิฉาเด็กนักเรียนพวกนั้นเธอ เห็นหยางแอบหัวเราะ
เยาะหยันอยู่ในใจ ช่างเป็นสาวน้อยที่ไร้เดียงสาและใสซื่อ น่ารักน่าชังอะไร
อย่างนี้

ทั้งสองเดินทอดน่องอย่างไม่รีบร้อนต่อไปเรื่อยๆ จังหวะที่เดินผ่าน
ตึกเรียนที่มีอาคารหลายหลังเรียงกันแน่นขนัด จู่ๆ เคิร์กก็ชะงักฝีเท้า

เธอหันไปมองตรอกเล็กแคบด้านหลังอาคารเรียน จดจ้องไม่วางตา
ราวกับต้องมนตร์สะกด

เห็นหยางมองตามสายตาของเธอด้วยความอยากรู้อยากเห็น
ภายในทางเดินเล็กแคบที่ห่างจากสายตาผู้คน นักเรียนสองคนฉวย
โอกาสที่รอบด้านไม่มีใคร สวมกอดกันแนบแน่น

เห็นหยางแอบหัวเราะอย่างเจ้าเล่ห์อยู่ในใจ

พวกเด็กวัยแตกเนื้อหนุ่มเนื้อสาวสินะ...

เคิร์กจ้องคนทั้งสองที่กำลังสวมกอดกันโดยไม่อาจะสายตาไปที่อื่น
ศีรษะของสาวน้อยเอนซบเหนืออกของเด็กหนุ่ม ฝ่ายชายก็ปล่อยให้
หญิงสาวอิงแอบในอ้อมกอดของตัวเองด้วยสีหน้ารักใคร่

เธออยากทำเช่นนี้บ้าง

เธออยากให้ขุนพลบุรพาสวมกอดเธอแบบนี้บ้าง

เสียงกริ่งบอกเวลาเข้าเรียนดังขึ้น นักเรียนทั้งสองยังอาลัยอาวรณ์
ไม่ยอมแยกจาก สุดท้ายเด็กหนุ่มจึงจับมือของเด็กสาวขึ้นมาไว้ตรงหน้า
แล้วก้มลงจูมพิทหลังมือของอีกฝ่ายอย่างแผ่วเบา

"หนุ่มสาวก็อย่างนี้แหละนะ..." น้ำเสียงเห็นหยางฉาวแวแฉกคัน
เล็กน้อย เคิร์กมองทั้งสองจูมมือกันเดินออกไปจนลับสายตา

"เจ้ามีคนที่ชอบไหม" เคิร์กเอ่ยถามอีกครั้ง

"ไม่มี" เห็นหยางตอบอย่างเฉยขาด

นี่เป็นความจริง

จงเชื่อกับเสวียนหยางรักกัน แต่เขา เห็นหยาง ไม่เคยมีใครในหัวใจ

เขาหยายฝ่ามือขึ้น ก้มหน้ามองมือของตัวเอง มือซ้ายและขวาล้วนมีรอยแผลเป็นและรอยสักลวดลายต่างกัน มีทั้งส่วนที่เป็นของงจเซิน และส่วนที่เป็นของเสวี่ยนหยาง

เขาจำเสวี่ยนวินาที่ที่จ่งเซินกับเสวี่ยนหยางกุมมือกันได้ เขาจำได้ว่าชั่ววินาทีที่ฝ่ามือของทั้งสองประกบกันนั้น ในใจท่วมท้นไปด้วยความสุขอันมากล้นเพียงใด

เขินหยางประกบมือซ้ายและขวาเข้าด้วยกัน นิ้วมือทั้งสิบคล้องเกี่ยวกันไว้

เขาไม่รู้สึกลงถึงสิ่งใดทั้งสิ้น

ในใจของเขาสงบนิ่งไร้คลื่นลม ไม่มีอารมณ์วูบไหว ไม่มีคามยินดีใดๆ เกิดขึ้น

สิ่งที่โหดร้ายยิ่งกว่าความหวังและความฝันที่ไม่อาจเป็นจริง คือความฝันที่เฝ้าไขว่คว้ามาแสนนานเกิดขึ้นจริง จากนั้นก็สลายหายกลายเป็นอากาศ

วินาทีที่วิญญาณและกายเนื้อของทั้งสองผสานเป็นหนึ่งเดียว บุคลิกความทรงจำ ความคิดอ่าน ทุกสิ่งทุกอย่างถูกยัดใส่ร่างใหม่ไปพร้อมกัน ไม่เหลือระยะห่างใดๆ ด้านที่งดงาม ด้านที่มีคหมัน ด้านที่ต้องการซ่อนเร้น ทุกสิ่งถูกกางแผ่ให้โลกรู้เห็น ไม่มีความรักใดหลงเหลืออยู่อีก มีแต่ความสิ้นหวังและเกลียดชังตัวเองอย่างหาที่สุคมิได้เพียงเท่านั้น

แม้ว่าเขาจะเป็นสิ่งที่เกิดจากการหลอมรวมของงจเซินและเสวี่ยนหยาง แต่เขาไม่มีทางได้ครอบครองความรักอันมั่นคงและหนักแน่นจนไม่เสียคยแม้ชีวิตของคนทั้งสอง

เขาทำได้เพียงหาความบันเทิงให้ตัวเองไปวันๆ เติมสีสนให้ชีวิตอันน่าเบื่อน่าสนใจขึ้นบ้าง

เขินหยางคอยติดตามเคิร์กเดินเล่นไปเรื่อยๆ จนมาถึงบริเวณรอบนอกของลู่วิ่งสนามกีฬา เขาเห็นว่าไ้ร่มไม้ค้ำนอกลานกีฬาที่ห่างออก

ไปพอสสมควร มีร่างอันคunningเคยของคนกลุ่มหนึ่งยืนอยู่

เหล่านักเรียนจากชมรมศึกษาชมรม จงอยู่ ลูกพี่ลูกน้องที่จงชื่นชอบ และชื่นชมอย่างที่สุดก็อยู่ที่นั่นด้วย

ทำไมถึงไปหลบอยู่ตรงนั้น หรือพวกเขาจะไม่กลัวรออยู่ในห้องเรียน?

เซ็นหยางผิคว้างเล็กน้อย เสียแรงจริงเชียว เขาประเมินความสามารถนักเรียนพวกนี้สูงเกินไป

ตอนแรกเขาคิดจะเดินเข้าไป เหยียบย่ำซ้ำเติมนักเรียนพวกนั้นสักหน่อย หากอีกฝ่ายมีท่าทีการตอบสนองที่น่าสนใจ เซียนหยางอาจจะแอบเปิดทางปล่อยให้พวกเขาหนีจากที่นี่

จังหวะที่กำลังจะเดินเข้าไป สายตาอันเฉียบคมของเซียนหยางพลันสังเกตเห็นว่า ในมือของซูลี่หว่านมีคริสตัลอยู่ชิ้นหนึ่ง ของสิ่งนั้น ต้องได้จากมือโกเมอร์เท่านั้น ไม่มีทางมาจากคนอื่น

เซียนหยางเลิคว้อย่างประหลาดใจ

"มีอะไรเหรอ" เคิร์กเอ่ยถาม

"ไม่มีอะไร" เซียนหยางฉาบยิ้มอย่างฉอเลาะเหมือนตอนแรก "แค่อยากทูลถามองค์หญิงว่า ก่อนพบขุนพลบุรพา องค์หญิงอยากแช่สปา กุหลาบสักหน่อยไหมพะย่ะค่ะ"

"แน่นอน" แคได้ยินคำว่าขุนพลบุรพา เคิร์กก็กลายเป็นแะน้อยแสนเชื่อง ปล่อยให้เซียนหยางนำเธอเดินออกจากที่นั่นอย่างว่าง่าย

ดวงตาสองสีที่ฉายประกายวาววับอย่างปีศาจไถ่ลงจนเป็นรูปจันทร์เสี้ยว เซียนหยางต้องใช้ความพยายามอย่างหนักเพื่อห้ามตัวเองไม่ให้หัวเราะ

เยี่ยมยอค เยี่ยมยอคจริงๆ

เขาไม่เคยกังวลอยู่แล้วว่าสุดท้ายทุกอย่างจะไม่เป็นไปตามแผน

เขารู้แต่แรกแล้วว่าแผนการของขุนพลบุรพาจะเหลวไม่เป็นท่า

แต่ตอนนี้ปรากฏตัวแปรใหม่ ซึ่งจะทำให้แผนการล้มเหลวใน

ทิศทางที่เขาไม่อาจคาดคะเนได้ แค่คิดก็ตื่นเต้นจนแทบทนไม่ไหว!

เรื่องเดียวที่ทำให้เขากลักรู้ม คือหลังจากทุกสิ่งจบลง ชีวิตของเขา ก็จะกลับสู่ความน่าเบื่อเหมือนเคย

ไม่นานก่อนหน้านั้น ช่วงเวลาบ่าย

ไปหลี่รู่ยปฏิบัติตามขั้นตอนขอลาหยุดของโรงเรียน และลากลับก่อนเวลา

ทันทีที่ก้าวเท้าออกนอกรั้วโรงเรียน เขาก็ขึ้นนั่งบนรถแท็กซี่ ตะปึงมุ่งหน้าสู่รีสอร์ตพักร้อนสุดหรู เพื่อรวมตัวกับอินซูซวงและคนอื่นๆ

"สถานการณ์ตอนนี้ก็ประมาณนี้" ไปหลี่รู่ยรายงานข้อมูลใหม่ที่เพิ่งได้รับจากพวกซูลีหว่าน เขากวาดตามองไปรอบห้อง และพบว่าในห้องเหลือแค่พวกอาจารย์กับหัวหน้าห้อง "พวกไซเมียร์ไปไหนล่ะ"

"พวกเขามีภารกิจอื่น" อินซูซวงตอบเสียงๆ

"เจอตัวฝังหล่นแล้วหรือ" เขาหวังเหลือเกินว่าคำตอบจะตรงคังใจหวัง

"ถ้าทุกอย่างราบรื่น ก็น่าจะเจอ" อินซูซวงหยิกกล่องไม้ใบเล็กส่งให้ไปหลี่รู่ย ในนั้นมีคริสตัลที่โกเมอร์จัดเตรียมไว้วางอยู่อย่างเรียบร้อย "เอาคริสตัลชิ้นนี้ให้ซูลีหว่าน ในกล่องมีจดหมายอธิบายวิธีการใช้ พวกเขารู้ว่าต้องทำยังไง"

"โอเคครับ" ไปหลี่รู่ยรับกล่องใบนั้นมาอย่างว่องไว ก่อนจะเอ่ยสิ่งที่ตัวเองอยากขอด้วยน้ำเสียงล้งเล็กลั่นน้อย "เอ่อ...ผมขอกลับช้าหน่อยได้ไหมครับ ผมอยากอยู่ที่นี้ รอเจอฝังหล่น..."

อินซูซวงถอนใจ "ขอโทษด้วยนะ คงให้เธออยู่ต่อไม่ได้ เพราะพวกเราไม่รู้เลยว่าพวกเขาจะกลับมาเมื่อไหร่ เวลามีน้อย สถานการณ์คับขันมาก พวกเราต้องลงมือโดยเร็วที่สุด"

"อ้อ โอเคครับ" เขาไม่แปลกใจจริงๆ แค่ลองถามดูเผื่อโชคดี

ก็เท่านั้น

"จำไว้ว่าพอส่งของเสร็จแล้วต้องรีบออกจากที่นั่นโดยเร็วที่สุด"
 อินซู่ซวงย้าเสียงเกรียก ก่อนไปหูลู่รู่จะเดินออกจากห้อง

"ผมรู้ครับ ผมจะรออยู่ที่หอพัก ไม่ออกไปจนวายที่ไหน"

"ไม่ใช่ ฉันหมายความว่าให้ออกไปจากเซฟาเนีย อย่ารออยู่ในหอพัก นี่เป็นวิธีที่ดีที่สุด เพื่อความปลอดภัยของตัวเอง"

ไปหูลู่รู่อยากถามว่า แล้วนักเรียนที่เป็นมนุษย์ธรรมดาคนอื่น ๆ จะทำอะไร แต่ด้วยสถานการณ์ของเขาในเวลานี้ หากถามคำถามนี้ออกไป คงกลายเป็นการแสดงความรู้อย่างไม่เข้าท่า

อินซู่ซวงวางมือทั้งสองลงบนป่าของไปหูลู่รู่ สีหน้าชิงชัง "เธอเป็นนักเรียนที่กล้าหาญที่สุดที่พวกเราเคยพบ ฉันรู้สึกเป็นเกียรติมาก ที่มีโอกาสได้เป็นครูของเธอ"

"อาจารย์ชมเกินไปแล้วละครับ ลีหว่านกับผิงหลันกล้าหาญกว่าผมอีก ผมนะ ไม่มีความสามารถพอจะออกไปช่วยกู้โลกในสนามรบด้วยซ้ำ"

"เธอก็ไม่มีความสามารถจริงๆ นั่นละ" อินซู่ซวงตอบอย่างขวานผ่าซาก "เธอไม่มีต้นตระกูลคอยเป็นเกราะกำบังหนุนหลัง ไม่มีปีศาจได้พันธมิตรที่พึ่งพาได้ และไม่มีคู่หูที่จะรบเคียงบ่าเคียงไหล่กับเธอ เธอเป็นคนนอกที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับใครๆ กับเรื่องนี้ และมีทางเลือกที่จะซ่อนตัวอยู่ในที่ปลอดภัย ไม่เข้ามายุ่งเกี่ยว หลีกหนีให้ห่างจากความโกลาหลพวกนี้ แต่เธอกลับเลือกที่จะยืนหยัดด้วยคุณธรรม ยื่นมือเข้าช่วยเหลือพวกเรา"

ไปหูลู่รู่อึ้งไปชั่วครู่ คำชมเชยอย่างไม่อ้อมค้อมของอินซู่ซวงทำให้เขาทำอะไรไม่ถูก

"ขอบคุณครับ..."

"โอ๊ยโย้ยโหย! ได้คำชมจากผู้ชายแก่แต่งตัวเซพหน้าเกรียกแบบนี้ จะไปมีความหมายอะไร เขาต้องอยากได้ยินคำพูดพวกนี้จากปากฉันมากกว่าแน่ๆ" โกเมอร์ผลักอินซู่ซวงให้พ้นทาง ใบหน้าเกลื่อนยิ้มปริ่เข้ามา

พร้อมมือที่จับแก้มสองข้างของโปหลี่รู่ย "เธอทำได้ดีมาก เสียคายที่ตอนนี้นี้เวลานี้น้อย ไม่งั้นฉันจะตกรางวัลให้เธออย่างงามเลย" นิ้วเรียวยาวที่ทาเล็บสีแดงจัดจ้านได้ผ่านริมฝีปากของโปหลี่รู่ย ไหลเรื่อยลงมาถึงคางและลำคอ

"ทำไมเวลาจะไม่พอ ถ้าเป็นเขาละก็ สองนาทีก็นพอ" หลิวอี้เงินที่ยืนช่วยอลิคริมอ่านข้อมูลอยู่ข้างๆ เอ่ยแทรกด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

"เสียเวลา!"

"โอเคๆ สิบนาทีก็นได้" หลิวอี้เงินเหลือบมองโปหลี่รู่ยด้วยหางตา "อย่าหลงระเริงกับคำป้อยอให้มันมากนัก"

โปหลี่รู่ยยิ้มผิเค่เมื่อเห็นหมคบัญญัติสรรหาคำมาได้เพียง

เขาหวังเหลือเกินว่าเรื่องทั้งหมดนี้จะจบลงโดยเร็ว เขารอแทบไม่ไหวที่จะได้กลับไปใช้ชีวิตในโรงเรียนเหมือนอดีตที่ผ่านมา

หลังจากเรื่องราวนี้ เขากับเฟิงผิงหลันก็จะไม่ใช่เพื่อนร่วมห้องทั่วไปอีกแล้ว แต่จะกลายเป็นคู่หูที่ร่วมเป็นร่วมตายมาด้วยกัน ชีวิตนักเรียนมัธยมปลายอีกสองปีครึ่งหลังจากนี้ จะต้องเต็มไปด้วยความสุขและเรื่องราวดีๆ แน่—แต่เงื่อนไขคือ ฝ่ายท่านประธานแห่งเซฟาเนียต้องชนะศึกครั้งนี้

เขาไม่อยากคิดถึงความเป็นไปได้ที่อื่นนอกเหนือจากนี้

พอลกลับมาถึงเซฟาเนีย โปหลี่รู่ยก็ไปที่ห้องน้ำในโซนห่างไกล
สายคาผู้คนตามนัด เพื่อส่งของให้ซูลี่หว่าน

มีอะไรให้ฉันช่วยอีกไหม บ่ายวันนี้ฉันลาป่วยแล้ว ช่วยพวกเธอทำงานได้เต็มที่ โปหลี่รู่ยส่งกระดาษโน้ตไปยังห้องน้ำที่อยู่ด้านข้างผ่านช่องใต้กำแพง

กระดาษโน้ตที่ส่งกลับมา มีข้อความเพียงไม่กี่ตัวอักษร

นายรีบไปเถอะ คุณเองด้วย

ไปหาลี้รู่ยก้มอ่านข้อความนั้นแล้วสูดหายใจลึก ก่อนจะฉีกกระดาษเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แล้วโยนลงโถชักโครก

เขากลับไปที่หอพักอย่างว่าง่าย แล้วเริ่มเก็บสัมภาระ

"คีนี่ นักเรียนโรงเรียนงามมีคกลุ่มนั้นกับพวกเคเวคซัล จะต้องรู้แบบซึ่งหน้ากับขุนพลบุรพาไซไหม..." จิวเซียวที่นั่งอยู่บนโต๊ะเอ่ยถาม

"นั่นมั้ง อาจารย์บอกให้พวกเราไปจากที่นี่เลยวันนี้ คงเป็นคีนี่แหละ"

ไปหาลี้รู่หยิบของจากในตู้เก็บใส่กระเป๋าดืออย่างคล่องแคล่ว

จิวเซียวเหลือบมองของในกระเป๋าดือ ทั้งหมดเป็นของของเขา เสื้อผ้าตัวจิ๋ว เคียงหลังจิว ของเล่นชิ้นจิ๋ว และอาหารที่ทำจากลูกท้ออีกกองใหญ่

"นายเอาของพวกนี้ไปทำไม"

"จะให้ฉันเอาหนังสือเรียนไปหรือยังล่ะ" ไปหาลี้รู่ย้อนถามยั้มๆ

"แล้ว...นักเรียนผู้อัญเชิญในโรงเรียนล่ะ จะทำยังไงต่อ"

ไปหาลี้รู่เอียงหัวอย่างครุ่นคิด "ถ้าพวกซูลีหว่านเอาคริสตัลทำลายค่ายอาคมไปวางไว้ที่จุดศูนย์กลางของค่ายอาคมในโรงเรียนได้สำเร็จ พวกอาจารย์กเมอรน่าจะลักลอบเข้ามาในพื้นที่โรงเรียนได้ พวกเขาจะช่วยปกป้องนักเรียน และปล่อยตัวประกัน"

ใบหน้าของจิวเซียวฉายแววอึดอัด แต่สุดท้ายคำถามที่เขาอยากรู้ที่สุดก็ถูกคายจากปาก

"แล้ว...องค์ชายสามล่ะ พวกเขาจะจัดการกับองค์ชายสามยังไง"

ไปหาลี้รู่มองควงหน้าเล็กจิ๋วที่เต็มไปด้วยความกังวล ก่อนจะตอบอย่างซื่อตรงว่า "ฉันว่า พวกเขาน่าจะไม่ได้คิดถึงเรื่องนี้เลย"

เพราะไม่ว่า องค์ชายสามอาจไม่เหลือรอดไปถึงมือของพวกอาจารย์อินซู่ซวง

"อ้อ..."

ไปหาลี้รู่หยิบกระเป๋าดือและกระเป๋าสีสดั้วเลี้ยงขึ้นมาหิ้ว "เข้ามา

ในนี้สิ ฉันทองโรงแรมไกลๆ โรงเรียนไว้แล้ว เป็นห้องที่มีอ่างจากุซซี่ด้วย นายว่ายนํ้าเล่นได้สบายเลย แล้วฉันก็ให้คนของโรงแรมช่วยเตรียมลูกท้อแช่เย็น—"

"ฉันอยากอยู่ที่นี้" จิวเซียวไม่อาจปิดบังความคิดในใจ "ฉันรู้ว่าอันตรายมาก แต่ฉันอยากรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับองค์ชายสาม"

ไปหลี่รุ่มองหน้าจิวเซียว ดูเหมือนไม่ประหลาดใจกับคำขอของอีกฝ่ายนัก

"ได้ จันฉันก็จะอยู่ที่นี้เหมือนกัน" เจตนาของอีกฝ่ายตรงกับสิ่งที่เขาคิดอยู่พอดี

"นายอยู่ที่นี้ไม่ได้" จิวเซียวปฏิเสธทันที "นายช่วยฉันไว้มากเกินไปแล้ว ถึงฉันจะข้าลาคและอ่อนแอ แต่ก็ยังพอมีมโนธรรมอยู่บ้าง"

"ที่นี่ไม่ได้มีแค่ฉันที่เป็นนักเรียนธรรมศาสตร์หน่อย ฉันจะรออยู่ในห้องนอนนี่ละ ไม่นานฉันอาจไม่ได้รับผลกระทบอะไรเลยก็ได้ เหมือนก่อนหน้านี้ไง"

จิวเซียวส่ายหน้า พยายามคิดหาทางโน้มน้าวอีกฝ่ายด้วยเหตุผลอื่น แต่แล้วคำพูดในใจที่สร้างความเจ็บปวดให้คนฟังอย่างที่สุดกลับหลุดจากปากอย่างไม่อาจอำพราง "นายช่วยอะไรไม่ได้สักอย่าง แถมถ้านายเป็นอะไรขึ้นมา ฉันก็จะรู้สึกผิด ฉันไม่อยากคิดค้างหนี้บุญคุณนาย แล้วก็ไม่อยากคอยพะวงเรื่องนายด้วย..."

พูดจบจิวเซียวก็ก้มหน้าจุกด้วยความโมโห เขาเกลียดปากที่ไม่อาจปิดบังความจริงใดๆ ของตัวเองอย่างที่สุด

"ก็จริงนะ" ไปหลี่รุ่มยิ้มเพื่อน

เขาเข้าใจทุกสิ่งที่จิวเซียวพูด อันที่จริงเขาพอเคาได้ด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายต้องคิดแบบนี้ หากเขาอยู่ที่นี้แล้วเกิดเหตุเหนือความคาดหมายอะไรขึ้นมา ก็ตกเป็นภาระให้จิวเซียวต้องไปแจ้งข่าวอินซู่ซวง แล้วทุกคนที่ยังจนหัวหมุนอยู่แล้วก็ต้องแยกกลุ่มออกมาช่วยเขา เขาไม่อยากรกลายเป็น

ตัวถ่วงของทุกคน

แม้เขาจะไม่ประสีประสาเรื่องความรักและการเข้าสังคม แต่กับเรื่องอื่นๆ เขาเข้าใจและมองเห็นอย่างทะลุปรุโปร่ง

ไปหาลีร่ายลูปสี่ระยะที่ห้อยคออย่างหคหู่ของจิวเซียวแล้วพูดว่า "จัน นายก็ระวังตัวนะ ถ้าต้องการความช่วยเหลืออะไรก็บอกฉัน จำได้ใช่ไหมว่านาฬิกาสมาร์ทวอตช์ที่ฉันให้ใช้งานยังง"

จิวเซียวพยักหน้า

"ระวังตัวให้มากๆ นะ" ไปหาลีร่ายลูปหัวจิวเซียวอีกครั้ง เขาหยุดยืนครู่หนึ่ง ก่อนจะหันหลังเดินจากไปอย่างหมองเศร้า

จังหวะที่ไปหาลีร่ายกำลังจะเปิดประตูเดินออกไป พลันได้ยินเสียงเรียกแว่วมาจากด้านหลัง

"รอก่อน!"

เขาหันไป และพบว่าจิวเซียวซึ่งตอนแรกขนาดตัวเท่าตุ๊กตาผ้า เวลาขึ้นพื้นคืบคลานร่างกายปกติ และกำลังยืนอยู่ตรงหน้าเขา

"ร่างกายนายฟื้นฟูเต็มร้อยแล้วหรือ" ไปหาลีร่ายประหลาดใจมาก

"ยัง พลังปีศาจที่มีอยู่ตอนนี้ ทำให้ฉันคงสภาพอยู่ในร่างนี้ได้ระยะเวลานึง..." จิวเซียวเดินเข้าไปหาไปหาลีร่าย "ถึงฉันจะไม่ใช่มนุษย์ผู้หญิงแบบที่นายชอบ แต่นายก็เคยบอกว่าชอบรูปลักษณ์ภายนอกของฉัน"

"อา...ใช่—" ไปหาลีร่ายมองจิวเซียว และรู้สึกที่จิวเซียวที่ขนาดตัวปกติ ยิ่งคงคามชวนสะท้านใจยิ่งกว่าเวอร์ชันมินิไซค์ "ฉันแค่ไม่นึกว่านายจะตัวสูงกว่าฉันอีก"

ถึงแม้จะเคยเห็นรูปลักษณ์ที่แท้จริงของจิวเซียวมาแล้วก่อนหน้านี้ แต่เวลานั้นอีกฝ่ายนั่งขดตัวอยู่ในร่องน้ำ มองไม่ออกสักนิดว่าตัวสูงแค่ไหน

"อ้อ ใช่ นายตัวเตี้ยจริงๆ แหละ แต่มนุษย์ส่วนใหญ่ก็ตัวเตี้ยป้อมกันทั้งนั้น" จิวเซียวยิ้มบางแล้วกางแขน คึงร่างไปหาลีร่ายมาไว้ในอ้อมอก

ไปหาลีร่ายชะงัก

"ฉันเกลียดมนุษย์ เกลียดมนุษย์ทุกคน จนถึงตอนนี้ก็ยังรู้สึกเหมือนเดิม..." จิวเซียวเอนหัวลงอิงเหนือไหล่ของไป๋หลี่รู่ย ริมฝีปากเลื่อนเข้าซิดข้างใบหู แล้วกระซิบอย่างแผ่วเบา

เสียงของจิวเซียวแหบห้าวนิดหน่อย ร่างสะท้อนน้อยๆ ไป๋หลี่รู่ยยื่นมือออกไปลูบหลังของอีกฝ่ายอย่างเนิบช้า เวลาที่จิวเซียวนอนไม่หลับ เขามักกล่อมอีกฝ่ายให้นอนด้วยวิธีนี้เสมอ

อ้อมแขนที่โอบรอบไหล่ทั้งสองของไป๋หลี่รู่ย กระชับแน่นขึ้นเล็กน้อย

"...แต่ฉันชอบนาย เพราะนาย ฉันเลยไม่เกลียดมนุษย์มากเหมือนตอนแรก และไม่เกลียดผู้่อัญเชิญมากเหมือนตอนแรก ขอขอบคุณสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่นายทำเพื่อฉัน"

ฉันต่างหากที่ต้องขอบคุณนาย ไป๋หลี่รู่ยคิดอยู่ในใจ

หากไม่ใช่เพราะจิวเซียว เขาคงไม่มีวันได้เห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของโลกใบนี้ ไม่มีโอกาสได้ร่วมยืนหยัดเป็นเพื่อนร่วมทีมกับหลิวอี้เฉินและคนอื่นๆ ในช่วงเวลาที่สำคัญที่สุด

ไป๋หลี่รู่ยรู้สึกว่าย้อมแขนที่โอบกอดเขาอยู่ค่อยๆ หดเล็กลง หลังจากนั้นไม่นาน ร่างของจิวเซียวก็หดเล็กลงจนเหลือเท่าตุ๊กตาผ้าเหมือนก่อนหน้า ปีศาจตัวจ้อยปีนขึ้นไปบนโต๊ะหนังสือแล้วนั่งลงที่ขอบโต๊ะ มือน้อยๆ โบกอำลาไป๋หลี่รู่ย

ไป๋หลี่รู่ยยิ้ม แล้วหันไปโบกมือตอบจิวเซียว ก่อนจะหันตัวเดินออกไปโดยไม่หันกลับมาอีก

หากไม่กลั่นใจเดินจากมาอย่างเฉียบขาดแบบนี้ เขาไม่มีทางละวางความอาลัยอาวรณ์ที่เอ่อล้นเต็มหัวใจ และเดินจากไปอย่างมีมาดแบบนี้

ตะวันตกดิน ม่านราตรีเคลื่อนเข้าโอบล้อมผืนพสุธา

หลังจากนักเรียนภาคกลางวันทั้งหมดออกจากเขตโรงเรียนแล้ว นักเรียนโรงเรียนงาเม็กก็ถูกกำไลอาคมบังคับให้กลับไปรวมตัวในโรงยิม

อีกครั้ง ทว่าครั้งนี้มีนักเรียนกลุ่มหนึ่งที่ไม่เดินตามคนอื่น พวกเขาแอบซ่อนตัวอยู่ในมุมลับตาใต้เงามืดของตัวอาคาร

"ทุกคนเข้าไปหมดแล้วใช่ไหม" ซูลี่หว่านกระซิบถามเสียงแผ่ว
อิวานลุกขึ้นชะเง้อมอง ตรวจสอบจนแน่ใจว่าประตูโรงเรียนปิดสนิท
"ใช่"

คราวนี้คนที่เดินมาปิดประตูเป็นหญิงสาววัยรุ่นคนหนึ่ง พวกเขาไม่แน่ใจว่าเธอเป็นคนของฝ่ายไหน

คีนวาน ทพทหารทั้งหมดขององค์ชายสามในเขตโรงเรียนหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย วันนี้ กบฏกลุ่มใหญ่ที่คอยเฝ้าบริเวณโรงเรียนในตอนแรก ลดจำนวนลงจนเหลือเพียงไม่กี่คน

หากไม่ใช่เพราะอาจารย์และเจ้าหน้าที่ยังถูกขังไว้ในโถงประชุม และกำไลอาคมรอบข้อมือของนักเรียนยังเป็นสีคำ คงมองไม่ออกเลยว่าทุกคนในโรงเรียนกำลังถูกข่มขู่และจับเป็นตัวประกัน

แม้จำนวนคนที่คอยเฝ้าและลาดตระเวนลดน้อยลงจนเห็นได้ชัด แต่อาคมที่กักขังเหล่านักเรียนก็ยังแข็งแกร่งไร้การสั่นคลอนใดๆเค็ม ค่ายอาคมทั้งหมดยังคงความแน่นหนาไร้ช่องโหว่ เป็นกรงขังขนาดใหญ่ยักษ์ที่ผู้ถูกคุมขังไม่มีทางหลบหนีเป็นอิสระ

ซูลี่หว่านปฏิบัติตามคำสั่งของโกเมอร์ ใช้หินคริสตัลเปลี่ยนอาคมที่ฝังอยู่ในกำไลข้อมือ ทำให้พวกเขาสามารถเคลื่อนที่ได้อย่างอิสระ ไม่ถูกกักขังและจำกัดการใช้พลังปีศาจและพลังอาคม

พอเป็นอิสระแล้ว ซูลี่หว่านก็รีบหยิบกระจอกออกมา และพบว่าหมอกขาวที่ปกคลุมอยู่ทั่วผิวงระจกจางหายไปแล้ว เธอมองเห็นจงเสียนในค่ายอาคมภายในนั้นอย่างชัดเจน

"จงเสียน!"

"ฉันปลอดภัย" จงเสียนมองซูลี่หว่านด้วยแวตาทว่างโยและชื่นชมผ่านระจกที่กั้นอยู่ "ถึงฉันจะอยู่ในค่ายอาคม แต่ก็ไฉนทุกอย่างชัดเจน

เธอทำได้ดีมาก"

"จริงเหอ!" ชูลีหว่านยิ้มหน้าบาน ก่อนจะหันไปกระซิบกับกระจก ว่า "จงเสียน ตอนนี้ฉันตื่นเต้นมาก เธอช่วยปลอมให้ใจฉันสงบลงหน่อย ได้ไหม"

"ตอนนี้...ไม่เหมาะะ..."

"เพราะฉันยังทำได้ไม่คิพอเหอ"

"มะ...ไม่ใช่อย่างนั้น——" จงเสียนถอนใจอย่างเสียไม่ได้

คนรอบข้างไม่เข้าใจความหมายในคำพูดของชูลีหว่าน และไม่ได้ยินเสียงบ่นจิมงำกับตัวเองของจงเสียน สิ่งที่เห็นคือไม่กี่นาทีหลังจากนั้น ชูลีหว่านหลับตาลง และจรรคมฝีปากประทับเหนือผิวงระจก

จากนั้นเพียงอีกใจ เด็กสาวก็หันไปยิ้มแล้วโบกมือให้คนหลังกระจก "เคียวเจอกันนะ" พุดจกก็พับปีกคลັບกระจก

การกระทำของชูลีหว่าน ทำให้นักเรียนชายในที่นั่งหน้าแดงก่ำ ทำตัวไม่ถูก

"เธอนี้ใจกล้าจริงๆ" อิวานแอบเหน็บ

"สมาคมผู้อัญเชิญจะล่มสลายอยู่แล้ว เวลาแบบนี้ไม่จำเป็นต้องทำตามกฎเหออีกอย่าง...ฉันก็พยายามสำรวมที่สุดแล้ว" ใบหน้าชูลีหว่านปรากฏรอยยิ้มนุ่มนวลลงมาก ก่อนจะพูดต่อด้วยเสียงอ่อนโยนเป็นกุลสตรี ว่า "ถ้าจงเสียนออกมาจากค่ายอาคมในกระจกละก็ ฉันไม่กล้าการันตีเลยว่าตัวเองจะทำอะไร"

"อา...จั้นเหอ..."

อีกอร์วางมือเหนือไหล่ของอิวาน "อิวาน ถ้านายอยากได้ละก็ ฉันช่วย——"

"ไม่ต้องเลย!"

พวกเขาอาศัยผ่านราตรีเป็นเกราะกำบัง เคลื่อนที่อย่างเงียบเชียบ ไปจนถึงอาคารบริหาร เตรียมนำหินคริสตัลวางคามตำแหน่งที่โกเมอร်บอก

"คนที่เฝ้าบริเวณนี้ไม่อยู่แล้ว ถ้าจะหนึ่คงไม่ยาก" ให่ถึงพุด

"ไม่มีใครคอยเฝ้า แสดงว่าอีกไม่นานก็ไม่จำเป็นต้องคอยเฝ้าที่นี่แล้ว..." จงอยู่แย่งเสียงเย็น "การที่นักเรียนโรงเรียนเงามีคัยมีชีวิตอยู่ แปลว่าพวกเขายังมีประโยชน์ พอหมดประโยชน์แล้ว ก็ไม่มีความจำเป็นต้องมีชีวิตอยู่อีก"

"แต่ก่อนที่จะเป็นแบบนี้ ต้องมีคนมาช่วยพวกเราแน่" ชูลีหว่านเอ่ยอย่างมีกำลังใจ "ฉันมั่นใจว่าต้องเป็นอย่างนั้นแน่"

"อืม ใช่แล้วละ" ทุกคนตอบรับ แม้ในใจอาจไม่ได้รู้สึกแบบนั้นก็ตาม

พวกเขาเดินมาจนถึงประตูค่านข้างของอาคารบริหาร ชูลีหว่านเอื้อมมือไปจระผลึกประตูเข้าอาคาร แต่กลับถูกมือชิดขาวข้างหนึ่งพุ่งเข้ามาขวางไว้ก่อน

"ในนั้นมีคน...อย่าเพิ่งเข้าไป..."

พวกเขาหันไปมอง แล้วก็ต้องตกใจเมื่อพบว่าอีกฝ่ายคือจิวเซียว "จิวเซียว!"

"ฉันจำคนพวกนี้ได้ ผู้หญิงคนนี้เคยใช้เชือกฟาดฉัน ไอ้หนุ่มสองคนนั้นใช้ธนูกับมีดสั้นเขวี้ยงใส่ฉัน แล้วก็มิไ้ที่มอวกเก่งอีกคนที่ถูกฉันจับไปสอบปากคำ..." เสียงเล็กพุดจิมง่าอยู่กับตัวเอง "แต่เห็นแก่หลี่รู่ย ตอนนี้นี้ฉันจะปล่อยเรื่องพวกนั้นไปก่อน..."

"นายมาอยู่ที่นี่ได้ยังไง แล้วไปหลี่รู่ยไปไหน" ชูลีหว่านลดเสียงลงเหลือเพียงเสียงกระซิบ

"เขาไปแล้ว เขาฉลาดมาก ไม่มีทางทำเรื่องโง่ๆ ในช่วงเวลาหน้าส่วหน้าขวานแบบนี้ ตอนนี้เหลือแค่ฉัน เพราะฉันอยากเจอองค์ชายสาม..."

"องค์ชายนั้นยังไม่ตายอีกเธอ" อิวานถามอย่างไม้อ้อมค้อม

จิวเซียวถลึงตาจ้องอิวาน "ยัง เขาถูกขังอยู่ในคิกนี้ ข้างในมีอาคมฉันเข้าไปไม่ได้ ทำได้แค่เฝ้าอยู่ตรงนี้ เมื่อถึงกั้มีปีศาจตัวหนึ่งเดินเข้าไป

ข้างใน"

เสียงลากวัตถุหนักๆ ไปกับพื้นและเสียงฝีเท้าแว่วมาจากด้านในอาคาร กลุ่มคนที่ยืนอยู่ด้านนอกประตูรีบเสียบเสียง แล้วหกดหัวหลบเข้าไปในมุมมืด

อีกใจหลังจากนั้น ก็มีเสียงเปิดประตูแว่วมาจากประตูใหญ่ที่อยู่อีกด้าน คนที่ซ่อนอยู่จึงกล้าชะโงกหน้าออกไปมอง และเห็นเงาที่เคลื่อนที่ห่างออกไปเรื่อยๆ วาร์กเกอร์นั่นเอง ร่างใหญ่ยักษ์ของเขาลากกรงเหล็กขนาดมหึมาไปข้างหน้าอย่างสบายๆ กรงนั้นถูกละทิ้งไปกับพื้น เกิดเสียงครูดเสบแก้วหู และคนที่ถูกขังอยู่ในนั้น ก็คือองค์ชายสามจริงคังที่จิวเซียวบอก

จิวเซียวส่งเสียงคร่ำครวญอยู่ในลำคอ เกือบยังตัวเองไม่อยู่และพุ่งออกไปช่วยเขา แต่สุดท้ายก็อดทนไว้ได้

"อย่างน้อยเขาก็ยังมีชีวิตอยู่ อย่างน้อยเขาก็ยังมีชีวิต..." จิวเซียวพูดจึ่งมำอยู่คนเดียว พยายามปลอบใจตัวเอง "ต้องมีวิธีแน่ ต้องมีวิธีแน่..."

พอเห็นจิวเซียวที่จริงจังกึกคึกต่อเจ้านายโดยไม่เปลี่ยนแปลง ทุกคนก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกปวกคร้าวอยู่ในใจ

"เขามุ่งหน้าไปทางลานกลางโรงเรียนแล้ว" ซูลีหว่านชีแล้วเอ่ยเสียงนิ่มนวลว่า "ถ้าเธออยากเข้าไปใกล้พื้นที่ตรงนั้น ลองใช้เส้นทางบนอาคารเรียนที่สองฝั่งตะวันตก มีทางเดินลอยฟ้าที่จะพาเธอไปถึงอาคารข้างลานกลางโรงเรียน อยู่ตรงนั้นจะปลอดภัยกว่า"

จิวเซียวหันมามองซูลีหว่านแวบหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยตอบเสียงเรียบว่า "ขอปิ่นนะ"

"ไม่ต้องเกรงใจหรอก"

"แต่ฉันไม่มีทางลืมความแค้นที่เธอโจมตีฉันครั้งนั้นหรอกนะ"

ซูลีหว่านยิ้มเผื่อน

"ถ้าจะพูดเรื่องความแค้น ก่อนหน้านี้นายก็อดฉันจน่วมเหมือนกัน ฉันยังไม่ได้คิดบัญชีนายเลย" ให่ถึงเตือนอย่างไม่สบอารมณ์

"นั่นเพราะตอนนั้นนายทั้งโง่ทั้งอวดเก่ง ถูกอัคจน่นวมก็สมควรแล้ว" จิวเซียวย้อนอย่างไม่ยี่หระ "นายทำตัวน่ารำคาญขนาดนั้น ทุกคนก็ยังเสี่ยงอันตรายมาช่วยชีวิตนาย ทั้งที่อ่อนหัดกว่าใครเพื่อน ยังอวดเก่งอีก..."

"จะว่าไปก็จริง" อิวานเห็นด้วย

คนอื่นๆ พวกกันพยักหน้า ให้ถึงโมโหจนฟันขบกันแน่น ผ่านไปไม่นาน ร่างของวาร์กเกอร์ก็เคลื่อนลับหายไปอีกด้าน จิวเซียวเดินออกจากงาไม้ แล้วหันมามองซูลีหว่านกับทุกคนอีกครั้ง "ขอให้พวกนายโชคดี หวังว่าเราจะไม่ต้องเจอกันอีก"

ซูลีหว่านยิ้ม "นายก็เหมือนกัน คุณเองนะ"

แล้วสองฝ่ายก็แยกกันไปตามทางของตัวเอง

ทว่า สามสิบนาทีกหลังจากนั้น สองฝ่ายก็จะโคจรกลับมาพบกันอีก

หลังจากซูลีหว่านและคนอื่นๆ นำคริสตัลวางตามตำแหน่งที่
กำหนดในอาคารบริหารเรียบร้อยแล้ว ก็มุ่งหน้าไปยังอาคารข้างลานกลาง โรงเรียนอย่างเงียบเชียบ

หลังจากซ่อนตัวอย่างมิดชิดแล้ว ซูลีหว่านพบว่ากลางแปลงดอกไม้ที่ห่างไปไม่กี่ไกลนัก มีร่างสีม่วงเล็กจ้อยยืนอยู่

เธอหันไปโบกมือให้ร่างกลางแปลงดอกไม้ แล้วจรดนิ้วชี้เหนือริมฝีปาก ส่งสัญญาณให้อีกฝ่ายเงียบเสียง

จิวเซียวซึ่งยืนอยู่กลางแปลงดอกไม้เหลือกตาอย่างเหนียวหนำแล้วส่ายหน้า

"ฉันยอมล้มความแค้นเก่าเป็นการชั่วคราวก็ได้ แต่ไม่มีทางยอมเป็นพวกเดียวกับพวกนั้นหรอกนะ...มนุษย์พวกนี้โง่จริงๆ..."

แม้ปากจะบ่นถึงงำไม่มีหยุด แต่มุมปากก็เผลอยกเป็นรอยยิ้มบางโดยไม่รู้ตัว